

thi hvorledes kommer det i Praxis til at se ud. Sagen er den, at vi afholde kun Smaafolk fra at gaa paa Jagt ved et saadant Forbud, men Gaardmændene kunne magelig lade deres Sønner gjøre det. Derfor vore egne Sønner have særlig Lyft til at gaa paa Jagt, lade vi dem selvølgelig gaa i den Tid, de have Lov til at jage, og det er naturligt, at disse unge Mennesker kunne ligesaa godt komme ud at skyde paa de Søgne dage. Jeg kan paa ingen mulig Maade se, at et saadant Forbud vil være et Værn for Dyrene eller have til Følge, at Wildtet bliver bedre anskudt. Vi have tværtimod hørt det Modsatte; erfarne Jægere fortælle os, at selv de allerbedste Skytter mange Gange kunne træffe galt, saa at de slet ikke ramme. Vi se jo paa de Klapjagter, der blive opførte, som det ærede Medlem Møhr omtalte, hvorledes en hel Række af gamle, øvede Skytter have skudt fejl. Jeg kan altsaa ikke indse, hvorledes man kan komme til, at det skulde hjælpe til at beskytte Dyrene. Jeg for mit Bedkommende kunde godt være med til indenfor rimelige Grændser at beskytte Dyrene; jeg tror, at hvis vi vise os grusomme overfor Dyrene, er det den visse Vej til Slutning at ende med at blive grusomme overfor Mennesker. Jeg tror, at det er den Vej, ad hvilken Folk blive blodtørstige paa det ene eller andet Omraade, at de begynde med at blive det overfor Dyrene og saa ende med at blive det overfor Menneskene. Den Tanke kan jeg meget godt forstaa, men jeg siger rigtignok: for Meget og for Lidt fordrer Alting. Jeg kan forstaa, at Forbudet kan hjælpe til at blive fri for de omstreifende Knægte og Herremands sønner, men at det skulde være nogen Dyrebeskyttelse, og at det skulde være bedre for Dyrene, om de dø Mandag eller Tirsdag istedetfor om Søndagen, kan jeg ikke forstaa. Jeg skal slutte mine Bemærkninger med at sige, hvad jeg ogsaa udtalte ved Sagens 1ste Behandling, at jeg kan gaa med til en simpel Forlængelse af den Tillægsbestemmelse, vi for 3 Aar siden fik til Jagtloven, men jeg vil raade de Herrer fra den Side, som synes at have Lyft til at stille Vædringsforflag, hvis de ville være med til denne Forlængelse, saa at lade være at stille Vædringsforflag. Derfor kan jeg til Slutning være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds deri, at jeg tror, at det Allerbedste var, om de ærede Medlemmer for Svinninge (Dønnergaard) og Bogense begge toge deres Vædringsforflag tilbage og saa lod Sagen gaa videre, og lad os saa kun faae Sagen ud til Folket og paa Valgtribunerne, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) tror er saa gavnligt, det har jeg slet ikke det Mindste imod, men jeg har kun imod, at vi skulde overraskes med et Forflag af stor og indgribende Betydning, og at det opstilles i Humanitetens Navn, vil jeg personlig protestere imod. Jeg kan ikke indse, at det kan blive en Humanitetssag, hvad der ellers for en

væsentlig Del vilde forandre min Anskuelse. Derfor vil jeg stemme imod dette Vædringsforflag. Jeg var den, der reiste Debatten ved 1ste Behandling om Søndagsjægeri, og jeg vil bede saa Mange, som dele Anskuelse med mig af den ene eller den anden Grund, at vi stemme mod Forlaget af det ærede Medlem for Bogense.

Bajer: Jeg er ganske af samme Mening som under denne Sags 1ste Behandling, nemlig, at dersom der fremkommer noget Vædringsforflag, som kan sætte Loven i Fare, er det bedre at tage den som en Slet og ret Forlængelseslov. Paa den anden Side, naar der tales om et Forflag, som forekommer mig at være rigtigt, kan jeg ikke godt Andet end stemme derfor; men netop derfor udtalte jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, at jeg vilde lægge Ansvar over paa den ærede Forlagsstiller, hvis han lader sit Forflag blive staaende, og derfor vil jeg hellere se, at han tager det tilbage. Derfor gjentager jeg min Hensigt. Jeg haaber, at ogsaa det ærede Medlem for Sølbæk Amts 2den Valgkreds (Dønnergaard) vil føle sig beroliget og tage sit principale Forflag tilbage. Naar jeg har taget Ordet idag, er det nærmest for at hævde, at det Forflag, der er stillet af det ærede Medlem for Bogense (Bernsen), i Virkeligheden er et demokratisk Forflag, fordi det fra anden Side er kommet frem, at det ikke skulde være demokratisk. Har det en Feil, skulde det snarere være den, at det ikke er tilstrækkelig vidtgaende og forsaavidt ikke tilstrækkelig demokratisk, at det ikke rammer dem, der ogsaa skulle rammes, og som vi maaste behøve en anden Gang at faae Opmærksomheden henvendt paa. Men det er urigtigt efter min Mening at gjøre den Tanke gjældende, at det skulde være at gjøre Smaafolk en Uret, og jeg tror, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) — han kan jo ellers nok svare for sig selv — vil være enig med mig i, at det er hans Tanke, at det er saare langt fra, at det er den rette Maade at tale Smaafolks Sag paa at ville formene dem en Søndagsforføjelse af den Natur. Man vil naturligvis ikke formene dem nogen ustyldig Forføjelse, men ikke alle Forføjelser ere ustyldige, og hvis der paa en fornuftig Maade kunde gjøres Noget for at forhindre for megen Drist, vilde jeg være med dertil. Jeg siger: paa en fornuftig Maade, thi jeg indrømmer, at det er vanskeligt. Smaafolk kunne jo meget godt have denne saakaldte Forføjelse at gaa paa Jagt, hvis det endelig skal kaldes saaledes; jeg vil hellere sige, at det virkelig er en Forretning eller et Haandværk at dræbe et Dyr, der enten skulde tjene Menneskene til Føde, eller som gjøre Stude. Man maa forlange saavel af dem som af Slagteren, der dræber tamme Dyr, at de ere tilstrækkelig øvede, saaledes at de ikke tilføje Dyrene unødvendige Lidelser. Det er derpaa, min hele Tanke gaar ud, og naar det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds